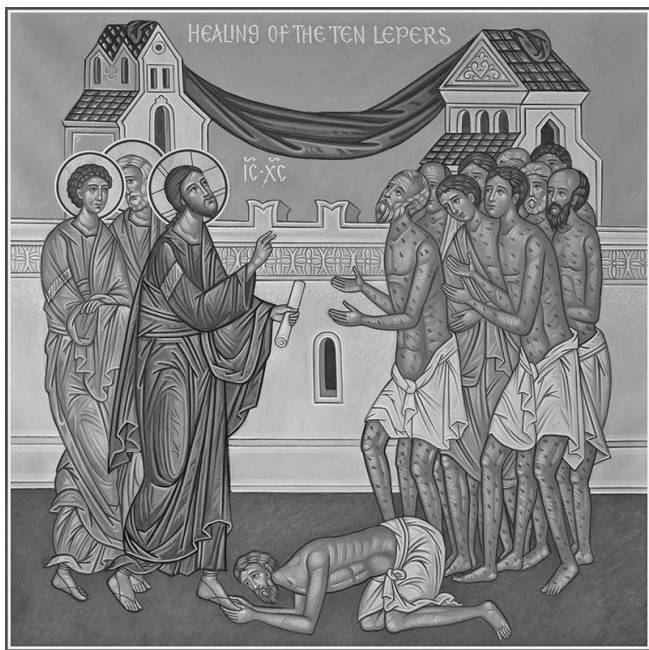

Évközi 28. vasárnap

Október 18. Szent Lukács evangélista

A leprások Jézushoz kiáltó kérése a végső emberi bizalom és remény fellángolása: „Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!” És Jézus nem kerül ki őket, megérti kiáltásukat és megszanja a nyomorultakat. Visszaállítja életüket a közösségbe és a mindennapi értékek közé. „Törvényesíti” őket, tisztává teszi és visszahelyezi a társadalomba. S teszi Jézus mindezt úgy, hogy tartja magát a mózesi törvényhez: csak a papok, a nép törvényes képviselői nyilváníthatják ki, hogy egészségesek, ezért hozzájuk küldi őket. Ekkor történik az az esemény, amelyet kiemelten közöl Lukács evangélista: egy a tíz közül visszatér Jézushoz hálát adni és leborul az Úr lábaihoz. Csak egyetlen egy a tíz közül. S az az egy is szamaritánus volt, aki a zsidóknak „idegen”.

Hálát adni a jelen esetben azt jelenti: hinni. Aki hálát ad Istennek, az nyilván hisz is benne. Az a külső jeleken, törvényeken, sőt a csodákon is túlra, mélyebbre lát. Kétszeresen gyógyult. Ezért bocsátja el Jézus a szamaritánust ilyen váratlan fordulattal: „Állj fel és menj! A hited meggyógyított.” Aki felismerte Jézusban az Istent és a Messiást, az valóban kétszeresen egészséges lett: emberi és vallási értelemben is. Új teremtménnyé lett, az Isten országa tagjává lett, amikor visszatért a társadalomba. A másik kilenc csak az emberi világba talált vissza. Nem kétséges, melyik visszatérés ér többet az evangélium fényében.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

1. **2Kir 5,14-17** Elizeus próféta szavára a pogány Námán meggyógyul a leprából.
2. **2Tim 2,8-13** Pál apostol sok üldözést és börtönt is szenvedett az evangéliumról szóló tanúságtétele miatt, de Isten szavát nem tudja senki megbilincselni.
3. **Lk 17,11-19** Jézus meggyógyít tíz leprást, de közülük csak épp egy pogány megy hozzá vissza, hogy hálát adjon gyógyulásáért.

A tíz leprás meggyógyítása és a hálás szamaritánus

Az epizód csak a harmadik evangéliumban olvasható. A bevezető 11. vers, amelyben ismét megjelenik Jeruzsálem, mint Jézus útjának végső célja, egyértelműen Lukács szerkesztői tevékenységének az eredménye. Maga az epizód (17,12-18) Lukács saját forrásából (SLK) való. Az első rész (12-14. v.) rövid csodaelbeszélést tartalmaz, amely azonban a jelenet egészében alárendelt szerepet kap. A hangsúly a második részen (15-19. v.) van, amely a megtisztult szamaritánus hálájáról és Jézus kommentáló szavairól számol be. A hála gondolata kapcsolja össze az epizódot az előző szakasszal, a szolga jutalmáról szóló példabeszéddel (17,7-10). A példabeszéd arra hívta fel a tanítványok figyelmét, hogy szolgálatukért nem követelhetnek hálát az Istentől. A mostani jelenet viszont azt teszi világossá, hogy a hála a tanítvány jellemvonása kell, hogy legyen: hálás lelküllettel kell elfogadniuk Isten kegyelmi adományait. A szakasz öszövétségi párhuzamaként megemlíthetjük a szír Naamán történetét, akit Elizeus tisztított meg a leprától, s aki háláját konkrét formában, adománnyal kívánta kifejezni (2Kir 5,1-19). A bevezető mondatban Lukács ismét Jézus vándorlásának tényére, illetve Jeruzsálemre, mint végső úticélra irányítja a figyelmet. Nehézséget jelent a mondat második felének az értelmezése. Ebben arról olvasunk, hogy „Szamaria és Galilea között haladt át”. Régebben a megjegyzést általában úgy magyarázták, hogy Jézus Galilea és Szamaria határán nyugatról keletre vándorolt, hogy majd a Jordán völgye mentén folytassa tovább az utat délre, Jeruzsálem irányába. Kérdéses azonban, hogy a bevezető mondatban Lukács ténylegesen ezt akarta-e kifejezésre juttatni. Újabban az exegéták úgy vélik, hogy az evangélista nem kívánt egészen pontos helymegjelölést adni. Szamaria és Galilea említésével egyszerűen a következő epizódot akarta bevezetni, amelyben kilenc zsidó és egy szamariai leprásról van szó. Zsidók és szamariaiak együttléte leginkább valahol Szamaria és Galilea határán volt számára elképzelhető. Az a tény, hogy az evangélista a 12. versben az esemény helyeként egy falat jelöl meg, de annak a nevét nem közli, szintén azt támasztja alá, hogy Lukács nem akart, s valószínűleg nem is tudott egészen pontos helymeghatározást adni.

A közelebről meg nem határozott faluban Jézus leprásokkal találkozott. A falukból a leprások nem voltak teljesen kitiltva, de a többi lakostól elkülönülve kellett élniük. Ezzel szemben Jeruzsálembé és a falakkal körülvett városokba nem mehettek be. A leprabetegségről és a leprások helyzetéről a Lk 5,12 magyarázatánál már részletesebben szoltunk. A jelenetben szereplő tíz leprás távolról megáll. Ez a magatartás megfelel annak az ószövetségi előírásnak (Lev 13,45 köv.), amely fertőzött személy számára megtiltja az egészségeshez való közeledést. A leprások a szerencsétlen állapotokra hívják fel Jézus figyelmét, de nem a megszokott „Tisztátalan tisztátalan!” (Lev 13,45) felkiáltással, hanem olyan formában, amely a Jézusba vetett bizalmukat fejezi ki. A maguk számára kért könyörület nyilvánvalóan a társadalomból kizáró betegségtől való megszabadulást jelenti. Hasonló felkiáltás más csodaelbeszélésekben is szerepel (vö. Lk 18,38; M 9,28). Jézus válaszként nem a gyógyítást eredményező szót mondja ki, hanem utasítást ad nekik: menjenek, és mutassák meg magukat a papoknak. Az Ószövetség előírásai (Lev 13,49; 14,2-4) szerint a papoknak kellett a lepra megszüntét hivatalos formában megállapítani, s ezzel együtt a polgári, illetve vallási közösségbe való visszatérést elismerni. Feltűnő, hogy Jézus kifejezett gyógyító szó vagy tett nélkül küldi a leprásokat a papokhoz. Ezt a különlegességet általában úgy magyarázzák, hogy Jézus a hitüket akarja próbára tenni, ahhoz hasonlóan, ahogyan Elizeus Naamán hitét próbára tette (2Kir 5,14). Az elbeszélés szerint a leprások Jézus utasításának azonnal eleget tesznek, s ezzel megállják a próbát. Hitük eredményeképpen útközben bekövetkezik a gyógyulás. A gyógyulás megállapítása után az elbeszélés a tíz leprás egyikére irányítja a figyelmet. A többi kilenc természetesnek veszi a tisztulást tényét, és továbbmegy, ő viszont kötelességének érzi, hogy kifejezze háláját Jézus iránt. Isten cselekvését ismeri fel a történetekben, ezért első megnyilatkozása az istendicséret. Majd visszatér Jézushoz, és leborulva ad neki hálát. A leborulás, amely általában királyoknak kijáró hódolat kifejezése volt, elismeri Jézus különleges méltóságát, s azt, hogy általa maga az Isten cselekszik. Csak a hála kifejezésének a bemutatása után tudjuk meg, hogy a visszatért személy samaritánus. Az erre vonatkozó megjegyzés hangsúlyozottan áll: a megvetett samaritánus mélyebb vallásos érzésről tesz tanúságot, mint zsidó társai. Az elbeszélés Jézus szavaival folytatódik, amelyek kérdések. Először arra kérdez rá, hogy hol maradt a többi kilenc meggyógyult (17. v.). Majd a 18. versben újabb kérdés formájában egyértelműen kifejezésre juttatja, hogy távolmaradásuk valójában Istennel szembeni hálátlanság. Az „idegen” megnevezés a samaritánusra semmiképpen sem leértékelő, hanem csupán azt jelzi, hogy az illető nem tagja az izraelita népcsoportnak. Jézus kérdése inkább a meggyógyult zsidók irányába leértékelő, sőt vádló. Kiválasztottságuk tudatában túlságosan természetesnek veszik Isten segítségét, és elfelejtik a legalapvetőbb kötelességüket, a hálát. A távolmaradottakra vonatkozó vádló kérdések után Jézus a samaritánushoz fordul. Magatartását hitként értékeli, olyan hitként, amely nemcsak a leprától való megtisztulást, hanem a testi-lelki gyógyulást lehetővé teszi. Hasonló jellegű kijelentés más csodaelbeszélésekben is olvasható (Lk 8,48; 18,42). A jelen esetben a Jézus által megdicsért „hitnek” sajátos értelme van. Nemcsak a Jézusba vetett bizalmat foglalja magába, hanem a hálás lelkiületet is.

Kocsis Imre

Bízzatok a szeretetben

Kis kézikönyv tudatos szülők számára (11.)

Első rész

Ne bántsátok a gyermekeket!

Étkezéseknél

Azonkívül, hogy „mit” eszünk (amiről ezerféle ajánlatot hallhatunk a szakértőktől), talán arról is érdemes megfogalmazni néhány szabályt, hogy „hogyan” együnk. Az „asztal” az együttlét színhelyét jelképezi, alapvető jelentőségű hely, főleg a mai rohanó társadalmunkban.

1. Amennyire lehetséges, legyenek rendszeresek az étkezéseink; az ideális az lenne, ha mindig együtt reggeliznétek és vacsoráznátok.
2. Soha ne tévézzetek az asztalnál: ha az szól, nem fogtok beszélgetni.
3. Ne tegyetek szemrehányásokat az asztalnál („ne állj fel, maradj nyugton, húzd ki magad, ne könyökölj, töröld meg a szád...”).
4. Nem olyan nagy dolog, ha a kisgyerek az ujjával akarja megkóstolni az ételt. Az a lényeg, hogy megtanítsuk neki a higiéniai szabályokat (kézmosás, fogmosás...), példamutatással neveljünk, vagy kedvesen mondott tanácsokkal („csinálj úgy, mint anyu”... „így már nagyfiú vagy”...).
5. Jó, ha szokásokat alakítunk ki. Jobb, ha kisebb adagokat osztunk, és jobb, ha a gyerekek kér másodszor („milyen finom!”), és megtanulja, hogy ne hagyja ott az ételt.
6. Az egészségügyi szempontok figyelembevételén kívül ne válogassunk az ételben („azt esszük, ami éppen van”).
7. Tartsátok szem előtt, hogy manapság nagyon sok a túlsúlyos gyerek, mely 80%-ban a helytelen táplálkozásnak tulajdonítható, és ennek 40%-a a „nagyevő” szülők utánzásából ered.
8. Ha a gyermek elmúlt hároméves, tartsátok tiszteletben, ha étvágytalan, ne erőltessétek túlságosan, és ne mutassátok ki aggódásotokat. Egy kicsit változtassatok az ételen, higgadtan hallgassátok végig gyermeketek magyarázatát. Tudjatok várni. Egy normális családban egy gyermek sem hal éhen.
9. Ha gyermeketek egy különleges ételt teljesen visszautasít, beszéljete rőla, de soha ne az asztalnál. Ha továbbra is visszautasítja, lehet, hogy valami traumás élményhez kötődik számára, ami nekünk nem tűnik fel. Ebben az esetben megjegyzések nélkül fogadjátok el a visszautasítást, lehet, hogy idővel majd elmúlik.
10. Összegzőképpen: az étkezés megpihenést, beszélgetést, gyermekeink alaposabb megismerését, és teljes értékű nevelést jelent.

Giovanni Bollea

Iskolai és házi feladat

Sok európai országban az iskolai órák után a gyerekeknek megvan rá a lehetőségük, hogy azzal töltsék szabadidejüket, amivel ők akarják. Nem adnak nekik házi feladatot, dolgozatokat sem írnak, csak hétköznapi tevékenységekkel foglalkoznak. Miközben azt várjuk, hogy a mi oktatási rendszerünk is hasonlóvá váljon ehhez, hogyan éljük túl a házi feladatokkal kapcsolatos mindennapos harcot? Íme, néhány szabály.

1. Az iskolán kívüli időt szervezzétek úgy, hogy egyformán jusson játékra, sportra, a szülőkkel és a kortársakkal töltött tevékenységekre. Ily módon nem lesz nehéz pontos helyet találni a házi feladatok elkészítésének, így talán legalább részben elérhetjük, hogy ne teljesen negatívan álljanak hozzá. Mindig legyenek hajlandóak átnézni a gyermek házi feladatát. Segítsétek nekik megszervezni azt is, hogy társaival és barátai-

val készítse el a leckéjét, és abban is legyenek segítségére, hogy közösen ellenőrizzék az elkészített munkát.

2. Keressétek az együttműködést a tanárokkal, és éreztessétek velük a problémát, hogy amikor kiadják a feladatokat, vegyék figyelembe (mindenekelőtt) a gyerekek képességeit és igényeit.
3. Kerüljétek el, hogy a házi feladat a játék és a társas tevékenységek idejének rovására menjen, hiszen mindkettő nagyon fontos a gyermekek számára.
4. Alakítsátok a házi feladat megírásának idejét kreatívvá játékkal, beszélgetéssel, együttműködéssel, de közben soha ne legyen konfliktus.
5. A házi feladat ideje ne váljon mindennapos vizsgává a gyerek számára.
6. Ha a gyermek késlekedik feladatának megírásával, ne mutassátok ki előtte haragotokat annak irányába, aki ezeket előírta neki, se türelmetlenségeket, amiért ott kell lennetek ennél az unalmas tevékenységnél.
7. Próbáljátok meg elérni, hogy a gyermek magától írja meg a házi feladatát. Bátorítsátok úgy, hogy bíztok benne, vállalván azt a kockázatot, hogy nem jól írja meg, vagy néha meg sem írja. Bízjátok rá a felelősséget úgy, hogy egyszerre segítetek neki, de ugyanakkor tartózkodóak maradtok, de soha nem aggodalmaskodóak.
8. Ha a gyermek kéri, hogy segítsetek neki, és ti mégse tudjátok ezt megtenni, mert nincs rá időtök, vagy mert úgy érzitek, nem tudjátok megoldani a feladatot, keressétek egy arra alkalmas felnőttet, aki figyel gyermekekre.
9. Végül keressétek az együttműködést a többi szülővel. Például jó ötlet lehet megszervezni, hogy a szülők felváltva segítsenek egy kis csapat gyerekeknek a házi feladatokban.

Maria Rita Paris

Tíz dolog, amit el kell kerülni a tanulással kapcsolatban

Charles Darwin „teljesen átlagos” tanuló volt. Albert Einsteint a tanárai szellemileg visszamaradottnak tartották. Ezek a besorolások nem a tanárok gyenge agyi képességének eredményei, hanem egy oktatási rendszer csődje, amely képtelen felismerni az intelligenciát és a kreativitást.

Paolo Crepet ezt mondja: „A gyermekek legtartósabb pszichikai károsodása nem csupán abból ered, ha arra kényszerítjük őket, tűnjenek ki a tanulásban ahhoz, hogy szeressük és elfogadjuk őket, hanem abból az óriási hibából is, hogy gyermekeink teljes megítélését az oktatási rendszerre bízuk!”

1. Mindig a maximumot követelni.
2. Több feladatot csináltatni velük, mint amennyi szükséges.
3. Úgy tekinteni gyermekeinkre, mintha ugyanolyanok lennének, mint mi.
4. Pessimistának lenni az iskolai jövőjükkel kapcsolatban.
5. Drámainak és helyrehozhatatlannak ítélni meg sikertelenségeiket.
6. Engedni zsarolásaiknak („ha tanulok, veszel nekem...?”).
7. Azt várni tőlük, hogy mások legyenek, mint amilyenek valójában (ügyesebbek, kedvesebbek, kommunikatívabbak... stb.).
8. Csak a rossz eredményeket kiemelni (az egyetlen elégtelent az ellenőrzőben).
9. Mindig és mindenképpen értékelni őket a tanárok előtt.
10. Már általános iskolás koruktól nagyratörő célokkal tölni a fejüket.

Oswaldo Poli

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Két hang

Túlságosan sok a lárma, a kishídon – ahol állok – nyílik a távol keskeny útja. Az alkonypír szinte alpesi sugárzású, a nyugati felhők hajóinak konvoj-sorrendjében a bujkáló nap gyermekként mosolyog a világra. Ártatlan óra, romantikusok tudták igazán élvezni; ilyenkor támad fel igazán elveszett évek emlék-skáláján valami dallamtöredék, múlt időkből ma sem felejtethető ajánlat: Olvass el naponta egy szép verset, hallgass valami nemes zenét és tégy valami jót. Ezt Goethe tanácsolta, de mondhatta volna valamelyik misztikus, szent vagy kifelé befelé mosolygó lekipásztor, aki mindig harmóniában élt önmagával, a világgal, környezetével... Eszembe jut *Balassi Bálint* barátja, tanítványa, az evangélikus „remete”: *Rimay János* egyik lélekfogó verssora abból az időből, amikor csaták sorából visszatért Alsósztrégóvára – otthonába. (Madách Imre egyik korai rokona volt): „... jó légy, s mással is sok jót tégy.” Az idő óságára gondolt, érdemre, hírre, névre, irigyekre, s mindezek ellenszeréül mondta ki a fenti sort.

Álldogálok a hídon – öregedők csöndességén, rozsduló fák bölcsességén töröm a fejem: Nézd, minden színt cserél... A „feledékeny emlékezet” is mondhatná, mégis inkább a lehulló idő, az élet fájáról egy roppanó ág, amelyen nyarakban madár lakott. Az élet filozófiáját sokszor a természet tolmácsolja, s a színcsere benne nem jellemhiba, színváltás, nem külső lehetőségekhez az oktalan alkalmazkodás...

Olvastam szép verset, hallgattam nemes zenét, még valami hátra van.

A napokban vágtam neki a hegyeknek. Ott olvastam el a romantikus *Victor Hugo* misztikusan megragadható strófáit: *Amit a hegyen hallani; a természet és az emberiség hangját* dudorássza a hallgatóknak. És kérdeztem: vajon az ember mire jut, / vajon hol itt a cél, vajon itt az út, / a lélek mit tegyen, s mi jobb: tenyészni? élni? / s mért vegyíti az Úr, ki könyvét maga érti, / ebben a végzetes nászban örökön át / az emberi sikolyt s a természet dalát? Otthon, a csendes könyves-szobában ehhez társult a zene, *Liszt Hegyi szimfóniája*, a francia költő idézett verse nyomán, ahogyan a mester megkomponálta a strófákat követve, és széljegyzetet fűzött hozzá: „A költő két hangot hall: az egyik mérhetetlen ragyogással zengi az Úr dicséretét – a másik tompa, telve fájdalommal, sírással és átkozódással. Egyiket a természet mondta ki, másikat az emberiség! A két hang addig küzd egymással, keresztezi egymást és olvad egybe, míg végül mindkettő áhítatos szemlélődésben oldódik fel és cseng ki.” E két hang a vezérmotívum a zeneműben. Ennyi a lényege, s az a szintézis, amit az élet harcában ki kell küzdeni.

Valóban, mivel lehet e lehetetlennek tűnő ütközetet békeességgé oldani, ha nem jótettek apró értékgyöngyeivel, a jósággal, amelyekért az Úr a világ rendjét teremtette. Ilyen egyszerű ez, ezért olyan nehéz. A bátorság – az erény és a könny „forró pecsétül arra, hogy van Isten.”

hírek információk

Október 13-án, hétfőn 19 órakor „Ég és föld között” (Inter caelum et terram) címmel orgonahangverseny kezdődik a Szegedi Dómban. A programon új kortárs kompozíciók szerepelnek, több olyan mű is, amely idén szeptemberben készült. A darabok tematikája a szakralitáshoz kapcsolódik, több alkotás inspirációja Hildegard von Bingen szövegeihez és dallamaihoz köthető. A koncert házigazdája Bánkó Gyula, aki a művek elhangzása előtt rövid ismertetést ad azok keletkezéséről és zenei üzenetéről. A műveket Virágh András Gábor orgona- (a budapesti Szent István Bazilika orgonaművésze), Denk Viktória ének- és Kalmár Zoltán harsonaművész szólaltatja meg. Az eseményről a Bartók Rádió hangfelvételt készít, melyet decemberben sugároz majd.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége szeretettel vár minden érdeklődőt a Családegyetem következő nyitott előadására, melynek címe: „Apák és fiúk – Ne a sarkadra állj, hanem a helyedre!”. Az előadó Bolyki László zenész, lelkigondozó. Az eseményre október 14-én, kedden 18 órakor kerül sor a Katolikus Ház épületében (Dugonics tér 12.). Az előadás ideje alatt a szervezők gyermekfelügyeletet is biztosítanak.

Az előadás központi témája az apátlanság társadalmi és családi következménye. Egyre több szakember hívja fel a figyelmet arra, hogy az apák hiánya súlyos, akár visszafordíthatatlan hatással lehet a következő generációk életére. Az előadás során többek között olyan kérdések is terítékre kerülnek, mint hogy milyen következményekkel jár a gyermekek, különösen a fiúk számára, ha az apa fizikailag vagy lelkileg hiányzik az életükből; miként formálódhat egészséges férfivá az, akit nincs, aki beavasson a férfilét titkaiba; mi történik a generációkon át öröklődő értékekkel, ha ez a lánc megszakad; valamint milyen szerepet játszhatnak a nők, édesanyák és feleségek abban, hogy a férfiak megtalálják és betöltsék valódi helyüket a mai társadalomban.

A Missziós Világnap alkalmából a Pápai Missziós Művek és a Szeged-Csanádi Egyházmegye október 18-19-én Missziós Napokat szervez, hogy felhívja a figyelmet a missziós munkára és a hit terjesztésére. A világnapot, melyet minden év október utolsó előtti vasárnapján ünneplünk, XI. Piusz pápa engedélyezte 1926-ban a missziós tevékenységek támogatása céljából, mely megvalósulhat imában, adományokkal és a hit népszerűsítésében egyaránt. A szombati program – melynek helyszíne a Dóm Látogatóközpont (Dóm tér 16.) – a következő:

14.30 Tete Remis verbita tartományfőnök köszöntője

14.50 Kiss-Rigó László püspök köszöntője

15.00 „A remény misszionáriusai” címmel előadást tart Michael W. Banach apostoli nuncius

16.00 Kerekasztal beszélgetés – missziós tanúságtétel

17.00 Színes nemzetközi kulturális est

Október 19-én, vasárnap a 10 órakor kezdődő püspöki koncelebrációs szentmisén, melynek a Székesegyház ad otthont, ázsiai és afrikai dallamok is elhangzanak. Minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők.

Az Ifjúságpasztorációs Iroda munkatársai szeretettel várnak mindenkit október 15-én 18.30-ra a békéscsabai Pádai Szent Antal Társzékesegyházban megrendezésre kerülő face2Face imaestre. Az est előadója Veréb László spirituális lelkész, teológia tanár lesz.

A Dóm búcsújához kapcsolódóan október 16-án, csütörtökön 19.30-tól a Székesegyházban face2Face eucharisztikus imaestre várnak minden érdeklődőt a szervezők, ahol elmélkedés, előadások és zenei szolgálat által kapnak lehetőséget a résztvevők, hogy elmélyüljenek Isten jelenlétében, erősödjenek hitünkben és megtapasztalják a közös ima erejét. Az est előadója Nagy Róbert szeged-szöregi plébános lesz, a zenei szolgálatot a Lelkes Zeneteam végzi.

Október 17-én, pénteken 19 órakor a Szegedi Dóm Angster-orgonáját bemutató, interaktív elemekkel tarkított előadásra várják az érdeklődőket. A karzat befogadóképességének korlátozottsága (max. 30 fő) miatt a programon való részvételi szándékot a kantor@szegedidom.hu e-mail címen előre szükséges jelezni.

A Belvárosi Plébánia szeretettel várja egyházközségének kisgyermekes családait vidám ovismisére, melynek következő alkalma október 19-én, 16 órakor kezdődik a Katolikus Házban (Szeged, Dugonics tér 12.).

A Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitás idén is megrendezi a Karitás Alkotóházat, ahová szeretettel várnak minden kézműveskedni vágyót. Az október és november folyamán, keddenként 15.00 és 18.00 óra között tartott foglalkozásokon ajándékok, képeslapok, gyertyák, dísz tárgyak és karácsonyfadíszek készülhetnek, amelyek a Karácsonyi Karitás Jótékonyági Vásáron találnak gazdára. A program fő helyszíne az ÁGOTA Közösségi és Kulturális Centrum kisterme (Szeged, Csongor tér 8.), kivéve október 14-én és november 11-én, amikor a Karitás Iroda ad otthont az alkotónapnak – ez is a Csongor téren található.

A Szeged-Belvárosi Plébánia október 22-én, szerdán 19 órakor templombemutatót szervez, melyen Kondé Lajos pasztorális helynök, a székesegyház plébánosa vezeti végig az érdeklődőket a Dóm terein, az altemplomtól a kupolán át egészen a toronykilátóig. A program kezdetekor a templomot bezárják, ezért kéri, hogy csak azok csatlakozzanak, akik legalább két órát tudnak maradni. A részvétel ingyenes, de regisztráció szükséges, amelyet október 19-ig a fogadalmitemplom.hu honlapon elérhető űrlapon lehet megtenni.

A katolikus egyházban több évtizedes hagyomány október hónap folyamán a missziós gondolat tudatosítása. Az idén október 19-e a missziók világnapja, mely alkalom arra is, hogy az egyház tagjai adományaikkal is segítsék a missziós munkát. Ezért a jövő vasárnapi perselyadományokat minden katolikus templomban a missziók javára továbbítják.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.